

Ha már nem vagy itt

Sokszor eszembe jut,
vajon gondoltál-e arra,
milyen lesz nélküled a világ?
És milyen lesz, ha már nem vagy itt?
Hogy ki ölel majd helyetted
és tölti ki az ürességet,
tartja viszály alatt a falakat,
és mondja ki szükség idején
a biztató szavakat?
De most már messze jársz,
én pedig tudom,
milyen nélküled a világ –
mégis, az üres szobák, de még
a végtelennek tűnő csendes éjszakák
sem képesek kifejezni ezt az állapotot.
Mert ezek csak szavak, és
végső soron csakis az számít,
ami utánad maradt.
Mindaz, amit adtál,
és magadból itt hagytál –
mert az idő halad,
és már az ingem sem hasad tovább,
nincs olyan nap, hogy eszembe ne jutna
az utolsó alkalom...
...s a búcsú bár elmaradt,
tudom, hogy a kötelék köztünk
meg nem szakadt.
És ha lehunyom a szemem,
most is magam előtt látlak –
mert még mindig a szereteted éltet,
és amit most is érzek:
hogy mögöttem állsz
minden percben.

Az utolsó órában

egy nem létező frekvencián kommunikálni
azokkal, akik már rég nem,
vagy sosem léteztek.
várni a völgy mélyén
és nézni, ahogy a rakéták
átszelik felettünk az égboltot,
mielőtt még lángba borulnának
a réten a margaréták,
utoljára még megérinteném az arcom,
vörösbe borulna minden felhő,
és hazáig üldöznének
az orkánerejű szellőkések.
mondd, kire is gondolnék akkor,
ha nem rád?
uralni a felettünk lévőket,
amikor a forró levegő
mindenkit padlóra küld.
együtt hagyni el
a bánat ódon palotáját
és a félelem börtönét,
hogyan az erdő mélyén
a fejedásvok fogságában
meglásd bennem a férfit,
aki pusztá kezével fojtja meg
a rajta élőködő melankóliát.
betévedni egy bárba,
egy kétes híriú utca végén,
a városnak egy olyan részén,
ahol sosem kel fel a nap.
belefeledkezni a nyárba,
miközben a füst és a hanghullámok
körülölelik
lelked azon részét,
melynek legfőbb vágya volt,
hogyan végre teljesnek érezze magát.